

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Nina Andersen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Medlemmer af folketinget Jørgen Jørgensen (Lejre), Bertel Dahlgaard, Aage Fogh, Skytte og Steen har meddelt mig, at de ønsker her i tinget mundtligt at fremsætte:

Forslag til lov om folkeafstemning om Danmarks tiltrædelse af konventionen om Vesttysklands genoprustning og optagelse i NATO.

Det er meddelt mig, at det ærede medlem hr. *Th. Carlsen* ønsker at udtræde af udvalget angående forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg om forhøjelse af indtægtsgrænserne ved underholds- og enkebørnsbidrags udbetaling af det offentlige til enlige mødre, enker, enke-mænd m. v. til sygekassegrænserne. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for *Th. Carlsen* har vedkommende gruppe udpeget *Bundvad*, som herefter er valgt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 10. marts, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v.

2) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ændringer i lov om mødrehjælpsinstitutioner.

3) Første behandling af:

Forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (om hjælp til enlige mødre, inddrivelse og udbetaling af børnebidrag m. v.).

4) Forespørgsel til ministeren for offentlige arbejder og ministeren for handel, industri og søfart af *Ninn-Hansen m. fl.*

5) Første behandling af:

Forslag til lov om nedsættelse af en licitationskommission.

Mødet hævet kl. 16⁵⁶.

67. møde.

Torsdag den 10. marts kl. 13.

Formanden: Udvalget angående forslag til lov om tobaksafgifter har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede økonomi- og arbejdsminister, for at han kan give tinget en tidligere anmeldt redegørelse.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag): Jeg har herved den ære for det høje ting at gøre nogle bemærkninger i tilknytning til den økonomiske årsoversigt, der i dag vil blive omdelt til de ærede medlemmer.

Oversigten er ligesom i tidligere år udarbejdet af det økonomiske sekretariat med bistand af forskellige ministerier og institutioner, herunder nationalbanken. Den indeholder en redegørelse for udviklingen af den danske økonomi i 1954, et forsøg på en vurdering af udsigterne for 1955 og en række tabelbilag, hvor der er samlet forskellige tal til belysning af den økonomiske udvikling — oplysninger, som er vanskeligt tilgængelige i andre kilder, og som må antages at være af interesse for det høje tings medlemmer og for andre, som følger udviklingen af den danske økonomi.

Oversigten er i omfang væsentlig mindre end den, der blev udarbejdet i fjor. Årsagerne hertil er fortrinsvis, at oversigten

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

i fjor indeholdt et stort historisk afsnit om de senere års økonomiske udvikling i Danmark samt et omfattende afsnit om de kommende års problemer, væsentligt baseret på den forventede befolkningsudvikling, herunder problemet om de store år-gange. Disse oversigter har der naturligvis ikke været grund til at gentage i år.

Heller ikke de handelspolitiske forhold er i dette års oversigt gjort til genstand for så indgående behandling, som tilfældet var i fjor. Dette skyldes, at der bortset fra de prisforskydninger i udenrigshandelen og de ændringer, der er sket i afsætningsvilkårene til England, ikke i selve det principielle grundlag for vor udenrigshandel er sket større forskydninger i løbet af 1954.

På det internationale plan — dels i OEEC, dels i GATT, dels i den internationale fond — har vi med så stor kraft som muligt fortsat vort lands snart traditionelle politik på disse felter: at vende os mod alle former for diskrimination og protektionisme. Desværre har de praktiske resultater ikke været tilsvarende store. Det er, som om der i de lande, vi fortrinsvis samhandler med, er blevet en hård kerne tilbage af høje toldsatser, importrestriktioner og restriktiv statshandel — en hård kerne, som det synes meget svært at opnå yderligere reduktioner i, og som desværre i meget stor udstrækning rammer netop vore vigtigste eksportvarer: landbrugsvarerne. Dette har vel ikke i det forløbne år skabt os egentlige afsætningsvanskeligheder, men det betyder uden tvivl, at vi får lavere priser og dermed et ugunstigere bytteforhold og tendens til en vanskeligere valutasituation, end vi ville have, hvis den efterspørgsel, der faktisk findes efter vore produkter hos mange landes befolkninger, også fik lov til frit og reelt at gøre sig gældende.

Må jeg have lov at sige, at Danmarks muligheder for sammen med ligesindede fra andre nationer at blive hørt i debatten om disse problemer naturligvis er størst, når det som hidtil har været muligt for de danske delegationer at optræde i disse internationale organisationer med den styrke, det giver at have en praktisk talt enig dansk opinion bag sig.

Som nævnt i årsoversigten har de som helhed gode afsætningsmuligheder medført,

at de bilaterale samhandelsproblemer, som tidligere spillede en stor rolle, i 1954 har været af forholdsvis mindre betydning. I denne sammenhæng vil jeg nævne, at eksporten til Argentina, som, da den var størst, beløb sig til 50 mill. kr. om året, på det nærmeste faldt bort i 1954 på grund af, at de argentinske myndigheder på et tidligt tidspunkt helt standsede udstedelsen af importlicenser. Efter at der for få uger siden er afsluttet en ny handels- og betalingsaftale med Argentina, er der grund til at formode, at samhandelsforholdene vil blive normaliseret.

Da eksportmulighederne iøvrigt har været gode, er der grund til at tro, at vanskelighederne i forhold til Argentina ikke har medført, at den samlede eksport er blevet mindre, end den ellers ville have været.

Det var dybt beklageligt, at det viste sig umuligt at få en aftale med Sovjetunionen i stand, til trods for at forhandlingerne i Moskva var ført meget vidt frem. De økonomiske konsekvenser heraf har dog været mindre, end det ville have været tilfældet, såfremt vi på de øvrige markeder havde stået overfor afsætningsvanskeligheder.

Det er regeringens håb, at spørgsmålet om samhandel med Sovjetunionen finder en positiv løsning i løbet af dette år.

Jeg skal ikke inkludere mig på et almindeligt referat af årsoversigten. Med sine to forholdsvis letoverskuelige kapitler kan et sådant referat næppe være påkrævet. Jeg skal i stedet knytte nogle mere almindelige kommentarer til den økonomiske situation.

Efter septemberforliget mellem regeringen og de radikale var spørgsmålet, om de trufne foranstaltninger var rigtige. Ville de hjælpe? Regeringen svarede, at den ikke havde fået gennemført alt, hvad den havde foreslået, og at sandsynligheden talte for, at det, der var opnået, ikke ville være tilstrækkeligt til at rette situationen op. Men der var blevet taget et skridt i den rigtige retning; hvor langt det rakte, måtte den kommende udvikling vise.

De måneder, der fulgte, godtgjorde denne vurderings rigtighed. I slutningen af 1954 indtrådte der en forbedring af valutabalancen. Det vil imidlertid være forkert at betragte denne forbedring som udtryk for, at den uheldige udviklingslinje var bragt

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

til afslutning. Til fremgangen i valutatalle svarer ikke en tilsvarende forbedring af handelsbalancens tal, således at valutaforbedringen ikke er udtryk for, at man har opnået ligevægt i økonomien.

Den valutariske likviditet er fortsat altfor lille. Vel har vi en likvid valutabeholdning i dollars — pr. 1. marts 570 mill. kr. Når man taler om, at valutastillingen er negativ, beror det på, at man fra denne positive valutakasse fratrækker gælden til den europæiske betalingsunion. Udregningen af den negative valutabeholdning tjener altså til at understrege, at valutabeholdningen er for lille, og at en væsentlig forbedring af den er en absolut nødvendighed.

Denne nødvendighed fremhævedes yderligere ved udsigterne for 1955's økonomiske resultat. Samtidig med at foranstaltningerne i juni, juli og september havde sat kræfter i gang i dansk økonomi, der bedrede vore muligheder for balance, havde andre kræfter i den ydre og indre økonomi trukket i modsat retning.

Verdensøkonomien i foråret 1955 frembyder andre udviklingsmuligheder end situationen i 1954. For et år siden var en højkonjunktur med voksende produktion og stigende forbrug under udvikling i de vesteuropæiske lande. Denne økonomiske vækst skabte gode afsætningsmuligheder for dansk eksport, men behøvede ikke at berede os vanskeligheder i form af stigende priser for vor nødvendige indførsel. I verdensøkonomien var der nemlig en tendens til, at den europæiske opgang ville afbalanceres af en tilbagegang i den amerikanske konjunktur. I løbet af 1953 var industriproduktionen i USA faldet med ca. 6 pct., og alt tydede på, at denne svaghed i den amerikanske konjunktur ville fortsætte i 1954, hvilket den også gjorde indtil årets allersidste måneder. Det er indlysende, at udviklingstendenserne i den amerikanske økonomi har en meget stor indflydelse på verdensmarkedets priser. Amerika, der råder over verdens største industrielle produktionsapparat, er langtfra selvforsynende med råstoffer. Opadgående produktion i De Forenede Stater betyder, at deres råvareindkøb stiger meget stærkt, og dette vil omgående mærkes på priserne på brændsel, metaller, tekstiler o. s. v. Situationen viser

da også en tydelig forandring fra 1954 til 1955. Medens man i fjor havde nogenlunde stabile priser på de varer, Danmark importerer, skete der i de allersidste måneder af 1954 et skifte, således at vore importvarer siden er blevet stadig dyrere. Det samme gælder ikke alle de varer, vi sælger til udlandet; i gennemsnit er vore eksportpriser tværtimod faldet.

Dette betyder, at Danmark er kommet ind i en prisklemme. Vort bytteforhold overfor udlandet er forringet. Med 1935 som udgangspunkt var forholdet mellem de af statistisk departement beregnede import- og eksportpriser i januar 1955 nået ned på 73, hvilket er det hidtil laveste siden 1952. Selvom dette tal formentlig er noget påvirket af sæsonsvingninger, f. eks. for ægprisernes vedkommende, og også på anden måde er usikkert, kan det dog bruges som illustration.

Spørgsmålet er, om denne prisklemme yderligere vil forstærke sit greb om Danmarks økonomi i årets løb. Herom kan ingen have nogen sikker mening. Det kommer bl. a. an på den amerikanske økonomi. Vil den bevæge sig hurtigt opad, sluge større og større mængder råvarer og få disse priser ind i en hastigere opgang? Eller bliver det en langsom fremgang, måske endog med perioder af stagnation og tilsvarende stilstand i prisudviklingen? De amerikanske økonomer er uenige herom, og ingen kan vel forlange, at vi skal vide det mere sikkert, end de gør. Men når vi skal lægge vore forhold tilrette, er vi nødt til at tage med i vore forudsætninger, at det kan blive en udvikling til det værre. Hertil kommer, at andre uforudselige begivenheder kan indtræffe, der kan forværre en i forvejen ugunstig situation.

Prisklemmen er altså en realitet, vi må regne med. Allerede de indtil marts konstaterede prisstigninger svarer til en fordyrelse af et års import med mindst 200 mill. kr.

Hvordan nu med Danmarks eksport? Rummer udsigterne for vor udførsel lige så ugunstige tegn? Ikke for industrien. Dansk industrieksport har gennem det sidste år taget et kraftigt opsving. Afsætningsmulighederne er blevet udnyttet, således at vi alene fra 1953 til 1954 opnåede en øget eksportindtægt gennem industrien på ca. 250 mill. kr. Det blev den største

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

industrieksport, vort land nogensinde har haft. En speciel kraftig vækst har der været for jern- og metalindustrien, der siden 1950 har mere end fordoblet sine eksportindtægter. Om denne vækst vil fortsætte med samme styrke i 1955, kan man ikke vide. Men det sandsynlige må være, at en fortsat fremgang vil finde sted. Også indtægten for skibsfarten vil sandsynligvis vise stigning.

Anderledes med landbrugseksporten. Her gør to forhold sig gældende: 1) at eksportmængderne vil vise tendens til nedgang, og 2) at priserne efter alt at dømme i gennemsnit snarere vil blive lavere end i fjor.

Høsten i 1954 blev, målt i afgrødeenheder, 13 pct. mindre end i 1953. Selvom store mængder korn og foderstoffer indføres, vil der finde en produktionsnedgang sted. Denne er allerede i gang for svinenes vedkommende, og efter de seneste tællinger at dømme vil flæskeeksporten for andet halvår komme til at ligge ca. 30 pct. lavere end i samme periode i fjor; for året som helhed skønner man, at nedgangen i flæskeeksporten vil komme til at andrage 8—10 pct. Hertil kommer, at Englandspriserne for smør og flæsk ligger fast indtil oktober. På andre markeder kan priserne måske hæve sig bedre, men da stadig ca. 75 pct. af smørseksporten og en endnu større del af flæskeeksporten går til England, er priserne på dette marked mest afgørende for landbrugets økonomi.

I 1954 faldt landbrugets nettoindtjening af fremmed valuta med ca. 300 mill. kr. For 1955 må en yderligere nedgang påregnes. Sådanne skøn er dog naturligvis behæftet med usikkerhed; ingen kan forudsige, hvorledes korn- og foderstofpriserne vil bevæge sig, og ingen tør garantere, at der ikke i år igen kan komme en dårlig høst. Hvor følsom vor økonomi er derfor et enkelt års dårlige høstresultat, har 1954 tilfulde vist os.

Handelspolitisk har landbrugseksporten hårde vilkår at kæmpe under. For smørrets vedkommende har der været en tendens i retning af et mindre smørforbrug pr. indbygger i England og Tyskland end før krigen, idet margarinen har vundet terræn. Samtidig gør der sig i alle aftagerlande en stærk landbrugsprotektionisme gældende. Hvert land vil hytte sine bønder til skade

for os, hvis konkurrenceevne netop ligger i fødevarereproduktionen. Heroverfor nytter det kun lidt — men forhåbentlig dog noget — at voksende købekraft hos Englands og især Tysklands brede befolkning netop vender sig mod de forædlede fødevarer som smør, kød, flæsk, ost og æg.

Størrelsen af indførslen i 1955 vil afhænge af udviklingen af den indenlandske efterspørgsel. Vi ved, at der i efteråret 1954 var et temmelig kraftigt efterspørgselspres indenfor alle områder af økonomien. Forbruget var kraftigt stigende, og produktionsstigningen bredte sig til næsten alle grene af industrien. Udviklingen af efterspørgslen i det kommende år vil være betinget af, i hvilken udstrækning de på denne baggrund gennemførte forbrugs- og investeringsbegrænsende foranstaltninger for sommeren og efteråret 1954 viser sig virksomme. Disse foranstaltninger, som blev gennemført for at begrænse den indenlandske efterspørgsel og derved lette presset på importen og frigøre arbejdskraft og kapital til eksportproduktionen, har endnu ikke sat fuldt igennem.

Det kan ikke betvivles, at foranstaltningerne har hindret en yderligere forstærkelse af tempoet i valutastillingens forringelse, men de er ikke — og slet ikke efter den indtrådte forringelse i bytteforholdet — tilstrækkelige til at rette situationen op.

I årsoversigten har vi søgt at vurdere, hvorledes udviklingen af forbruget og investeringerne vil blive i 1955. Det resultat, man når til, er, at der må ventes en nedgang i forbruget og investeringerne i forhold til efteråret 1954, da efterspørgselspresset var stærkest. Nedgangen vil imidlertid komme relativt langsomt, og virkningerne på importen vil først efterhånden blive mærkbare. For hele året bliver den samlede indførsel næppe mindre end i 1954.

Resultatet af de forskydninger i eksporten og importen, som jeg har omtalt, må blive, at der i 1955, såfremt der intet foretages for at forhindre det, vil opstå et betydeligt underskud på vare- og tjenestebalancen, hvortil kommer afdrag på den offentlige gæld til udlandet. Det kan ikke udelukkes, at trækket på vor valutabeholdning bliver af samme størrelse som i 1954, hvor det var ca. 500 mill. kr. I dette skøn er ikke indregnet de virkninger for Danmarks valuta-

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

stilling, der vil opstå, såfremt råvarepriserne stiger yderligere, og bytteforholdsforringelsen bliver forøget.

I den indre økonomi ligger produktion og beskæftigelse fortsat på et højt plan. I januar lå industriproduktionen 6 pct. højere end året før; i byggeriet lå pr. 1. januar 1955 det samlede etageareal under opførelse ca. 10 pct. højere end året før; arbejdsløshedstallene har måned for måned ligget lavere end i sidste vinter. Høj produktion, høj beskæftigelse og stort byggeri må naturligvis være noget efterstræbelsesværdigt. Det er imidlertid en grundbetingelse for al økonomi, at der er balance. Der må være balance mellem forbrug og produktion — eller rettere sagt, forbruget må ikke være større end den del af indkomsten (nationalproduktet), der er tilbage, efter at de nødvendige og ønskelige investeringer i bygninger, maskiner, lagre o. s. v. har fundet sted. Hvis den betingelse ikke er opfyldt, vil heller ikke valutaindtægter og valutaudgifter i det lange løb kunne være i balance.

Det er denne balance, der har svigtet i dansk økonomi. Årsagerne hertil har været drøftet så stærkt i den offentlige debat, at jeg kun skal gøre ganske få bemærkninger herom. Den dårlige høst er den enkeltårsag, der er lettest at få øje på, og at den har vejet tungt, er hævet over enhver tvivl. Nu forfølges det dårlige høstresultats fattiggørende indflydelse på vor økonomi af et forringet bytteforhold i udenrigshandelen, en prisklemme. Dybere ligger imidlertid en årsag, som er selvsagt, og som har sine rødder helt tilbage i den forrige regerings tid, nemlig at statens udgifter til forsvaret, til boligstøttelån, til offentlig bygge- og anlægsvirksomhed helt siden 1951 har været i fortsat vækst, uden at statens indtægter i tilstrækkelig grad er fulgt med op. Resultatet er blevet et stadig aftagende overskud på statens finanser. I finansåret 1951—52 lå dette overskud, iberegnet den tvungne opsparing, på 565 mill. kr. Allerede året efter, stadig i den forrige regerings tid, faldt dette overskud med 175 mill. kr., og året efter, halvt under den forrige regering og halvt under den nuværende, faldt det yderligere med små 100 mill. kr. Først ved septemberforliget i fjor blev denne udvikling

standset, men der blev ikke samtidig skabt et sikkert grundlag for opnåelse af et tilstrækkeligt overskud på statsbudgettet. Om enkeltheder i denne penge- og finanspolitiske udvikling skal jeg iøvrigt henvide til den økonomiske oversigt, ligesom også finansministeren formentlig vil komme nærmere ind herpå i sin tale på lørdag.

Ved den faldende linie i statens finansoverskud, som her er skildret, er der skabt en tendens til et voksende forbrug, en tendens, som yderligere er forstærket væsentligt ved de stigende pengeindkomster i næsten alle befolkningslag.

Konklusionen af alle de økonomiske vurderinger, der er givet i det foregående, bliver altså som nævnt, at balancen trods foranstaltningerne i 1954 ikke er oprettet endnu.

De metoder, der kan bringes i anvendelse for at genskabe balancen, falder i to hovedgrupper. Den ene er den for produktion og beskæftigelse i det lange løb mest ubehagelige: at lade en yderligere renteforhøjelse og kreditbegrænsning bevirke en nedgang i investeringerne. Det er ikke denne vej, regeringen ønsker at følge. Den anden metode er at søge statens overskud forøget så meget, dels ved besparelser, dels ved øgede statsindtægter, at forbruget derved formindskes til balancepunktet. Det er den vej, regeringen vil anvise ved sine forslag til folketinget.

Formanden: Den økonomiske årsoversigt er omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v.

Valgt blev: *Edel Saunte, Nina Andersen, Kaj Andersen, Hjortnæs, Kai Jensen, Viola Nørlov, Sofie Pedersen, Frederik Lyngje, Ellen Poulsen, Frode Carstensen, Krogh, Helga Pedersen, Viggo Starcke, Erna Sørensen, Kristen Amby, Hvidberg og Kirsten Gloerfelt-Tarp.*

Derpå foretoges:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændringer i lov om mødrehjælpsinstitutioner.

Valgt blev: *Nina Andersen, Kaj Andresen, Hjortnæs, Kai Jensen, Viola Nørlov, Sofie Pedersen, Edel Saunte, Frederik Lynge, Ellen Poulsen, Søren Andersen, Jens Chr. Christensen, Foged, Peter Larsen, Erna Sørensen, Hanne Budtz, Poul Sørensen og Kirsten Gloerfelt-Tarp.*

Den følgende sag var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (om hjælp til enlige mødre, inddrivelse og udbetaling af børnebidrag m. v.).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1137; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2519).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Nina Andersen: Kommissioner er som regel genstand for befolkningens vittigheds-trang og mistillid. Vi hører mange fortællinger om, hvordan kommissioner i almindelighed arbejder, uden at der kommer noget ud af det. Jeg synes, det har været interessant i denne samling at se, hvordan en kommissionsbetænkning har øvet indflydelse på en del lovforslag. Jeg tænker her på betænkningen om den enlige moder, som Danske Kvinders Nationalråd, Dansk Kvindesamfund og Kvindeligt Arbejderforbund har udarbejdet. Vi har set den sætte sig spor i skattelovgivningen, i lovforslaget om mødrehjælp og endelig i det lovforslag, som er til behandling i dag. Betænkningen om den enlige moder er udarbejdet med grundighed og omsorg, og det er en glæde at se, at kommissionsarbejdet altså har givet resultater, foreløbig i lovforslag og forhåbentlig, inden samlingen er forbi, i vedtagne love.

Det høje ting har tidligere i denne samling haft lejlighed til at beskæftige sig med de enlige mødres forhold, og jeg skal ikke gentage, hvad jeg da sagde om mit partis stilling til problemet. Det er velkendt, med hvilken interesse vi omfatter de enlige mødre. Jeg vil imidlertid minde om, at jeg, da det pågældende lovforslag blev behandlet, gav udtryk for, at jeg ikke fandt det egnet til gennemførelse i den form, det havde.

Jeg udtalte dog som min opfattelse, at der var noget at rette ved de gældende indtægtsgrænser for forskudsvis udbetaling af underholdsbidrag fra det offentlige til enlige mødre, og jeg gav udtryk for, at det ikke mindst var den måde, på hvilken man beregnede den enlige moders indtægt, jeg var utilfreds med. Dette sidste er tilgodeset i det foreliggende lovforslag gennem den foreslåede ændring af § 194 i loven om offentlig forsorg. Herefter vil det kontante børnetilskud, der i øjeblikket ligger noget under 200 kr., ikke blive medregnet ved indtægtsopgørelsen. Lad mig føje til, at dersom de bestemmelser i skattereformen, der drejer sig om børnetilskud, gennemføres, bliver det ca. 150 kr. mere, der holdes udenfor indtægtsberegningen.

Der vil desuden efter lovforslaget fremtidig kunne fradrages nødvendige udgifter ved en moders opretholdelse af sit erhvervsarbejde, herunder et rimeligt beløb til dækning af udgifterne ved pasning af børnene. Jeg finder begge disse bestemmelser rimelige og rigtige, og jeg vil understrege, at denne beregningsmåde giver mulighed for større fradrag, når der er flere børn at forsørge, hvilket er helt rigtigt. Jeg kunne imidlertid meget ønske at vide, hvad disse „nødvendige“ udgifter omfatter udover beløbet til børnenes pasning. Man kan ikke se, hvilken indflydelse på indtægtsgrænsen bestemmelsen vil få, hvis man ikke ved, hvad der menes med dette udtryk, men jeg går ud fra, at vi kan få oplysninger derom i det udvalg, som efter min opfattelse bør nedsettes til behandling af sagen. Det er givet, at det, der her er foreslået, vil rette op på indtægtsgrænsen. Jeg er imidlertid ikke helt sikker på, at det vil rette nok op på den, men man må jo se det, der her er foreslået, i lyset af, hvad lovforslaget iøvrigt indeholder. Man har stået overfor et valg, og man har altså valgt at hjælpe dem, som i øjeblikket er dårligst stillet.

Inden jeg omtaler de store principielle ændringer, der foreslås, vil jeg nævne, at spørgsmålet om barnets egen indtægts indflydelse på mulighederne for forskudsvis udbetaling af bidrag også er berørt af lovforslaget. I øjeblikket er det sådan, at hvis barnet selv har en indtægt, hvoraf dets forsvarlige underhold kan afholdes,